

Rána z nebe

Před mnoha lety žila ve Vídni namyšlená a velmi marnivá žena. Žila v neslýchaném luxusu, celé dny seděla před zrcadlem a oblékala se do šatů z nejhezčích látek. Takto zanedbávala všechny své domácí povinnosti a především zanedbávala návštěvu kostela. Vždy se snažila získat od svých spoluobčanů nejruznější cetky.

Každý den chodila před portrét Matky Boží a – jaké to rouhání! – pošklebovali se jejímu jednoduchému oděvu. Ano, dokonce si myslela, že by mohla vyzvat na hádku o oblečení i boha. Tento namyšlený názor vykřičla do nebes a svatá panna od ní odvrátila obličej.

Následující noc se jí dostalo trestu za její aroganci: Kolme dvanácté hodiny na její dveře zaklepal pozdní host. Otevřela, a stála před ní žebračka zabalený do hadrů. Marnivá žena ji chtěla okamžitě odtlačit z jejího prahu. Ona se ale nedala odmítnout, zvedla její berli jako žezlo a promluvila s důstojností královny: „Bídníku, co jsi to za žebračka!“ „Co je to za hadry v tvém košíku? Ty jsou naprosto slova beroucí! Jsme tu abych ti nabídla zadarmo tyto šaty, tak krásné jako nenosila nikdy žádná královna. Chceš je mít?“

Marnivá žena se po vyslechnutí ženy naštvála. „Nemožné“, zakřičela, „vzhledem k tomu jak vypadáš, nemůžeš mít žádné takové šaty, lhářko.“

Stařešina se zasmála a vytáhla sametově zlatou sukni a závoj, ve kterém byly všité hvězdy z nebe. Ani žádný kníže takovou nádheru ještě neviděl.

Jak tohle ta marnivá žena viděla, prosila stařešinu na kolenou a slibovala, že jí dá vše co má.

Stařena upřela tázavý pohled na klečící ženu a pak řekla: "Co ještě máš, mé dítě? Nic ti nezbylo! Promarnil jsi svůj majetek."

"To je pravda!" odpověděl vyděšeně marnivě; "Ale všechno, co vlastním, chci proměnit ve zlato a dát ti to. Šaty musí být moje!"

"Chci ti dát návrh," začala stará žena, "málo se starám o tvé zlato, sama ho mám dost. Chci ti půjčit šaty na tři dny a tři noci a ty mi dáš, co protože platba o třetí půlnoci bude kryta talárem."

Marnivá žena, která zprvu moc nechápala význam slov a navíc se domnívala, že stařena mluví nepřičetně, slíbila vše, o co žádala, a žebračka ji nechala obléci si šaty. Nyní se žena chlubila tři dny a tři noci v tomto drahém obleku, který záviděla princeznám a skvělým dámám. Nikdo nevěděl, kde se vzal tak úžasný materiál, taková látka. V žádném obchodě jste nenašli takový samet, takovou látku.

Když se přiblížila půlnoční hodina třetí noci, žena se posadila a přemýšlela, co mohla stará žena chtít se svou žádostí. Čím déle přemýšlela, tím naštvaněji se cítila. V mysli se jí vynořily nejruznější temné obavy a hrozné představy. Původ jejích šatů jí byl jasný, nebyla to pozemská moc, která jí ho dala. Teď byla vyděšená; spěchala, aby si co nejrychleji sundala pekelný hábit ze svého těla. Ale to nebylo možné. Byla sama a nemohla si svléknout hábit, který jí seděl jako rukavice. Bojovala a nakonec se to pokusila roztrhat na kousky. Nemožné! Látka - utkaná v pekle - zesměšňovala všechny pokusy o oddělení. Půlnoční hodina se blížila a přibližovala. Nešťastná žena přecházela sem a tam po svém pokoji, oblečená jako královna, ale sténala jako žebřák. Dvanáctá udeřila a neúprosný prst zaklepal na dveře.

"Ach, můj miláčku!" zvolala, "slíbil jsi mi za odměnu, co bude v tuto hodinu zakryto mými šaty. Jsi to ty sám, mé dítě, a proto jsi moje!" Stařena se proměnila v ďábla. Dokonce i šaty se proměnily: červený samet se stal troud, zlaté vyšívání v oheň, stříbro hvězd se olizovalo nahoru a dolů jako jemné sirné světlo - takže pekelné plameny hořely a praskaly kolem těl těch, kteří bojovali ve své věčné nouzi. . Ďábelská postava už natahovala své drápy pro ztraceného, když ho od ní silné zatlačení vytrhlo. Hořící šaty spadly. Svatý. Pomáhala jí Barbara, jejíž podobu hříšník nosil pod pekelným rouchem. Svatá dala svým chráněncům takřikajíc „postrčení do nebe“. Marnivá žena pak činila pokání, vstoupila do kláštera a poté, co žila příkladným životem a zřekla se veškeré

marnivosti, byla v pokoji a radosti přijata mezi spasené.

Od té doby se domu, kde se to stalo, říká „rána z nebe“.